

รธน. มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐

พ.ร.บ. คຸ້ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๐

พระราชบัญญัติคຸ້ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๐ บัญญัติเพื่อคຸ້ມครองลูกจ้าง ผู้ที่ด้อยโอกาส โดยกฎหมายคຸ້ມครองแรงงานเป็นกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานขั้นต่ำที่ลูกจ้างพึงได้รับการปฏิบัติจากนายจ้างและเป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน และมาตรา ๑๒๐ วรรคสาม บัญญัติให้ลูกจ้างมีสิทธิยื่นคำขอต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานพิจารณาว่าเป็นกรณีที่นายจ้างต้อง บอกกล่าวล่วงหน้าหรือลูกจ้างมีสิทธิบอกเลิกสัญญาจ้างโดยมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามวรรคหนึ่งหรือไม่ อันเป็นบทบัญญัติที่คຸ້ມครองลูกจ้าง ซึ่งมีอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจน้อยกว่านายจ้าง โดยให้คณะกรรมการ สวัสดิการแรงงานเป็นผู้พิจารณาแก้ไขปัญหาระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง หากนายจ้างไม่พอใจผลการวินิจฉัย ของคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน นายจ้างก็สามารถใช้สิทธิอุทธรณ์คัดค้านคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ สวัสดิการแรงงานต่อศาลได้ มิได้ขัดต่อหลักเสมอภาค และยังเป็น การส่งเสริมให้ลูกจ้างสามารถใช้สิทธิและ เสรีภาพเช่นเดียวกับนายจ้าง ไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ดังนั้น มาตรา ๑๒๐ ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐

ย่อโดย นายเจตน์สุภษฎ์ ฤทธิชัยสถิตกุล
นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญปฏิบัติการ

นายธรรมรงค์ จันทร์ด้า
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๑๐

นางสาวธาริณี มณีรอด
ผู้อำนวยการสำนักคดี ๔

นายมนตรี กนกวารี
ผู้ทรงคุณวุฒิด้านคดี รักษาการแทน
รองเลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ตรวจจ